

כתובת בודדת בשדה חיטה - ובה המסר כולו

IRREVERSIBLE?

כבר הוכרעו, למעשה או לרעה. אז הבה ונחזה בכדורגל בטלוויזיה.

אני מתפתה להשיב למילה האנגלית האחת בשתיים אחרות: MY FOOT? IRREVERSIBLE!

שום דבר אינו IRREVERSIBLE! אפילו חיינו עליאדמות הם REVERSIBLE. מה שנוצר בירי אדם, בירי אדם לשנותו. מהי אמת-המידה האובייקטיבית, המונחת בידי המיתוס החדש הזה?

מדוע דווקא 100 אלף יהודים הופכים את השליטה הישראלית בגדה לבלתי-ניתנת לביטול? מדוע לא 87,284, למשל? או 342,736? לפי איזה חישוב נקבע המיספר השרירותי?

רוב המתנחלים החדשים בגדה המערבית וברצועת עזה הם ציניקאים גמורים, ההולכים לשם תמורת כסף. לא מעניין אותם הצדק של היהודים, ובוודאי לא הצדק של הערבים. מעניין אותם שאי אפשר לקנות דירות בתחומי ישראל, ושקל לקבל דירה זולה מעבר לגבול. כמה מהם יושארו שם, כאשר ממשלת ארץ-צונית-כברית תציע להם בבוא היום דירה בלופ אנג'לס ואשרת-כניסה לארצות-הכברית, בתוספת כרטיס ירוק קטן?

כאשר התמריץ העיקרי הוא תאוות-כסף ונחוצות כלכלית, מהו הדבר שאינו ניתן לשינוי? האם העליה בשערי הבורסה היא IRREVERSIBLE? מי שהלך לשם בגלל הכסף, יחזור משם בגלל הכסף. כמו בימית.

אנחנו עוסקים כאן בתהליכים פוליטיים, ובתהליכים כאלה שולט ההגיון הפוליטי.

נכון, אם יהיו בגדה המערבית 50 אלף בותרים, אשר כריתת השלום פירושה לגביהם שיצטרכו לנטוש את דירותיהם — יוסיף הדבר 50 אלף קולות לרשימות לאומניות קנאיות, החל בימין הקיצוני וכלה בפאשיסטים. (להוציא, אולי, את הציניקאים הגמורים, ההולכים לשם מראש, מתוך חשבון שהפיצויים יהפכו אותם בבוא היום למיליונרים, לפי המתכונת של ימית).

זה יקשה על מעמדם של רשימות מתונות בכחירות. אבל מה יש בכך שהוא בדיה-הספק?

נכון גם שפינוי המתנחלים משם יעלה הון-עתק, אבל הממשלה האמריקאית האווילית, המממנת כיום את כל ההתנחלויות האלה בכספיו של משלם-המיסים האמריקאי, תצטרך לשלם בבוא היום גם עבור פירוק ההתנחלויות. (המשך בעמוד 74)

החוקים שנוקטו, האדמות שהופקעו, העובדות „שנוצרו בשטח“ והתוכניות שנוקמו. טוב לדעת, וטוב שמישהו ברק זאת באופן שיטתי. אילו הסתפק במלאכה זו, היתה באה עליו הברכה.

אולם בנבישתי לא הסתפק בכך. הוא נתן למימצאיו כותרת נחרצת: IRREVERSIBLE.

אי-אפשר עוד לבטל את העובדות המוגמרות. יש לקבל אותן, איכשהו, ולהסיק מהן מסקנות. אולי צריכים עתה להיאבק על זכויות הפלסטינים בשטחים הכבושים כתושבי ישראל הגדולה.

כשמרכולת מחשבתית זו באמתחתו, נודד בנבישתי לאורכה של הארץ וברחבי תבל, למען יידעו כולם: התהליך הוא IRREVERSIBLE. אין עוד מה לעשות. זהו זה. סוף-פסק.

ולפעמים, בשעת רצון, הוא מרכך במיקצת את גזרי הדין: התהליך עדיין אינו בלתי-הפוך לגמרי, אבל הוא יהיה כזה בעוד שנה או שנתיים. כאשר יישבו 100 אלף יהודים בדירותיהם המפוארות בגדה המערבית וברצועת-עזה.

אז יהיה באמת ובתמים IRREVERSIBLE. כי כך גזר האלוהים.

אם נאמרים דברים כאלה כדי להזעיק אנשים מריבצם, הרי הכוונה רצויה.

אליאס פרייג, ראש עיריית בית-לחם, משתמש בסיס-מה זו בנסינו להנחיל תחושה של דחיפות לראשי אש"ף, הרחוקים מזירת ההתרחשויות. קומה, עשו, הוא אומר להם בדרך זו, הזמן אול. עת להחליט החלטות נועזות. עת להכריע.

וגם הרבה אנשים בישראל משמיעים קריאת-בהלה זו איש באוזני רעהו, או באוזני רעים זרים, כדי להגיד להם: קומו! פעלו! לפני שזה יהיה מאוחר מדי!

זה טוב. אבל זה מסוכן מאוד-מאוד. כי המילה האנגלית הזאת, בעצת הצדדי הנחרץ, משמיעה בסך-הכל השמעה הפוכה.

היא אומרת לבגין ולאנשי: מהרו! השלימו את המלאכה תוך שנה-שנתיים! הביאו עוד 50 אלף, עוד 100 אלף יהודים לגדה, בכל מחיר, בכל האמצעים — והבטחתם את קיום מלכות-ישראל השלישית לנצח-נצחים. היא אומרת להמוני המתנחלים בישראל: זה אבוד! איחרנו את המועד! בגין יהיה בשליטון בשנתיים הקרובות, הוא ישלם את המלאכה, ושוב לא יהיה ניתן לעשות דבר.

היא אומרת לרוב הדומם, שאינו מתנחל ואינו מתנגד להתנחלות: אין טעם לטרוח. אין טעם להחליט לכאן או לכאן. העניינים

התמנה נראית כאילו נלקחה מסרט סוריאליסטי, אשר בוים בידי בימאי מטורף.

שהיחטה שליו. הגיבעולים הירוקים מתנודדים אט-אט ברוח הקלה. כמה בדווים יושבים בשולי השדה ושוחים תה חזק, מקומקום חבוט שעמד על אש פתוחה.

באמצע השדה המוריק עומד גוש-בטון. חלקו העליון מפוצץ. יתכן שזה היה פעם בסיס של עמוד-השמל או עמוד-תאורה.

על הכתוב רשום בצבע שחור וזועק: „כאן ארץ-ישראל! לא נסוג!“

את האותיות האלה רשמה יד יהודית זועמת לפני שנה. אז עמדו כאן בתים, קאראוואנים, התנחלות שוקת-חיים.

תושביה היו בטוחים בעצמם, כי מאחוריהם עמדה תנועה אדירה, ושרים בממשה, וקצינים בצבא. העוצמה, כך היה נדמה, היא עימם.

איוז ממשלה תעז להרים יד ולפרק התנחלות עברית? אין כזאת!

הרי מנחם בגין עצמו אמר לעורכי העיתונים המצריים, שביקרו אצלו בירושלים בינואר 1978, שכל ממשלה אשר תחליט לפרק התנחלויות בסיני תיפול מייד. ולגימי קארטר אמר בקמפ-דייוויד שלפני שיפרק התנחלות אחת יעקור את עינו ויכרות את ידו.

המתנחלים היו בטוחים בעצמם. מדי יום הגיעה אליהם תיגבורת. הם רשמו על עמודי-השמל את סיסמוריהם: לעולם לא נסוג!

והנה, אחרי שנה, נותרו כתובות אלה כמעט כערות יחידה לכך שהם היו כאן אייפועם.

ההתנחלויות נעלמו. אחרות הותירו אחריהן הריסות, שביניהן רועות העינים השחורות ונחות גערות הבדחים. השאר מתכסה בשנה ברוכת-גשמים זו בחיטה ובעשב. זהו סיפור עתיק, המתחדש שוב ושוב: כובש בא וכובש הולך, והבדווי עוקם נשאר. הוא ועיזויו.

שקט פסטורלי שורר בצפון-סיני.

אחרונה מהלכת אימים בארץ מילה אחת, שהיא כה נוראה עד כי אין לבטא אותה בעברית.

ואפשר להעלות אותה על דל-שפתיים רק באנגלית: IRREVERSIBLE.

כלומר: מעשה ששוב אי-אפשר לבטלו לעולם. תהליך בדיה-הספק.

נביא התורה הזאת הוא ידידי מירון בנבישתי. הוא ערך מחקר מועיל על המתרחש בשטחים הכבושים.